Republika Hrvatska
Županijski sud u Varaždinu
Varaždin, Braće Radić 2

Poslovni broj:10 Gž Ovr-584/2020-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

R J E Š E NJ E

Županijski sud u Varaždinu, po sucu toga suda Dijani Hofer, kao sucu pojedincu, u ovršnom predmetu ovrhovoditelja R. A. d.d. Z. (OIB: ...), zastupanog po punomoćniku J. M., odvjetniku iz Odvjetničkog društva M. & L. iz Z. protiv ovršenika Ž. C. (OIB: ...) iz S., zastupanog po punomoćnicima iz Zajedničkog odvjetničkog ureda D. R. i L. K. iz S., radi ovrhe na nekretninama, povodom žalbe ovršenika izjavljene protiv rješenja Općinskog suda u Šibeniku, Stalne službe u Kninu broj Ovr-93/19 od 25. lipnja 2020., dana 6. listopada 2020.,

r i j e š i o j e

Usvaja se žalba ovršenika, preinačuje rješenje Općinskog suda u Šibeniku, Stalne službe u Kninu broj Ovr-93/19 od 25. lipnja 2020. i određuje odgoda ovrhe do pravomoćnog okončanja parnice radi proglašenja predmetne ovrhe nedopuštenom a koja se vodi kod Općinskog suda u Šibeniku, Stalne službe u Kninu pod brojem P-674/2020.

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem odbijen je prijedlog ovršenika radi odgode predmetne ovrhe određene rješenjem o ovrsi broj Ovr-93/19 od 20. veljače 2019. na nekretninama ovršenika čkbr.372/2 kuća sa 120 m2 upisane u zk.ul. 2822 k.o. M. B..

Obrazlažući opisano stajalište prvostupanjski sud navodi da je ovršenik dana 14.3.2019. podnio prijedlog za odgodu ovrhe kojeg je tijekom postupka činjenično nadopunjavao, navodeći – u bitnom – da bi provedbom predmetne ovrhe pretrpio nenadoknadivu odnosno teško naknadivu štetu jer bi ostao bez vrijedne imovine koju da redovno koristi sa svojom obitelji obzirom da bi ista u ovom postupku bila prodana za manju vrijednost od stvarne, te da je u međuvremenu, sukladno zaključku prvostupanjskog suda broj Ovr-93/19 od 13. ožujka 2020. podnio prvostupanjskom sudu tužbu zaprimljenu pod brojem P-674/2020. radi proglašenja predmetne ovrhe nedopuštenom iz žalbenih razloga iznesenih u žalbi protiv predmetnog rješenja o ovrsi (čl.50.stav.1. toč.9. i 10. Ovršnog zakona), a da je ranije i Općinskom sudu u Sisku pod brojem P-278/2019 podnio tužbu radi proglašenja pljenidbe i prijenosa novčane tražbine nedopuštenom (obzirom da je ovrhovoditelj inicirao i izvansudsku ovrhu predmetne tražbine na temelju zadužnice), radi utvrđenja ništetnim

ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli i radi utvrđenja ništetnom Izjave kreditora od 11.8.2015. o otkazu Ugovora o kreditu.

Nadalje navodi da se ovrhovoditelj opisanom prijedlogu ovršenika usprotivio ističući da je ovršenik pokrenuo parnični postupak radi utvrđenja ništetnosti samo jedne od odredbi predmetne ovršne isprave (Ugovora o kreditu solemniziranog po javnom bilježniku) no da je postojanje duga ovršenika prema ovrhovoditelju nedvojbeno te da će se visina takvog dugovanja razriješiti prilikom namirenja, zbog čega da pokrenuta parnica nema utjecaja na predmetni ovršni postupak to više što ovršenik nije dokazao nenadoknadivu ili teško nadoknadivu štetu koju bi provedbom ovrhe navodno pretrpio. Istaknuo je i da je ovrhovoditelj solventna financijska institucija zbog čega da ne postoji opasnost da ovršenik ne bi mogao od njega namiriti eventualnu štetu koju bi pretrpio provedbom predmetne ovrhe.

Analizirajući činjenično obrazloženje ovršenikovog prijedloga za odgodu predmetne ovrhe iz aspekta odredbe čl. 65.stav.1. Ovršnog zakona (dalje: OZ – NN 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske i 73/17) koja propisuje da sud može, na prijedlog ovršenika, odgoditi ovrhu ako on učini vjerojatnim da bi provedbom ovrhe trpio nenadoknadivu ili teško nadoknadivu štetu ili ako učini vjerojatnim da je to potrebno da bi se spriječilo nasilje uz ispunjenje zakonskih pretpostavki iz nastavnih odredbi čl.65.stav.1.toč.1. do 8. OZ-a, prvostupanjski sud nalazi da navedenim, zakonom propisanim pretpostavkama ovršenik u konkretnom slučaju nije udovoljio jer nije učinio vjerojatnim da bi provedbom ovrhe pretrpio nenadoknadivu ili teško nadoknadivu štetu.

Podredno je naveo da ga ne vezuje odluka Suda Europske unije (dalje: Sud EU) broj C-407/18 u predmetu Kuhar c/a Addiko Bank d.d., na koju se pozvao ovršenik, jer se ne odnose na „predmetni slučaj“.

Pravodobno izjavljenom žalbom ovršenik pobija opisano rješenje zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka (ne navodi koje) i „povrede Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5.4.1993. o nepoštenim uvjetima o potrošačkim ugovorima„ (pravilno: zbog pogrešne primjene materijalnog prava obzirom da je navedena Direktiva implementirana u hrvatsko zakonodavstvom odredbom čl. 3.toč.1. Zakona o zaštiti potrošača objavljenog u „Narodnim novinama“ broj 41/14, 110/15 i 14/19), predlažući ovom sudu da pobijano rješenje preinači i odredi odgodu ovrhe, podredno da ga ukine i predmet vrati istom sudu prvog stupnja na ponovno odlučivanje.

U žalbi – u bitnom – navodi da je prvostupanjski sud propustio postupiti po obvezujućim presudama Suda EU broj C-407/18 od 26.6.2019. i Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-3412/2018 od 19.3.2019. obzirom da je i predmetna ovršna isprava „obuhvaćena“ citiranim presudama i da je jedan njezin dio ništetan imajući u vidu utvrđenja sadržana u presudi Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-6632/17 od 14. lipnja 2018.

Nadalje smatra i da je dokazao da bi provedbom predmetne ovrhe pretrpio nenadoknadivu odnosno teško nadoknadivu štetu jer je vjerojatno da će provedba predmetne ovrhe biti dovršena prije nego što parnični sud odluči o ništetnosti ovršne isprave zbog čega bi, ukoliko bi odluka parničnog suda bila donesena u njegovu korist, on ostvario zaštitu u vidu naknade pretrpljene štete koja zaštita bi bila nepotpuna i nepovoljna, a koje stajalište da proizlazi upravo iz presude Suda EU broj C-407/18 od 26.6.2019. jer je bitno uspostaviti ravnotežu između interesa ovršenika kao potrošača i ovrhovoditelja kao banke koja ne bi bila narušena odgodom predmetne ovrhe do pravomoćnog okončanja postupaka koje je pokrenuo

kod istog prvostupanjskog suda pod brojem P-674/20 i Općinskog suda u Sisku pod brojem P-728/19.

Na žalbu nije odgovoreno.

Žalba ovršenika je osnovana obzirom da je pogrešno stajalište prvostupanjskog suda – da ga ne vezuje ranije citirana presuda Suda EU broj C-407/18 od 26.6.2019.

Naime, u postupku donošenja prethodne odluke koji je rezultirao donošenjem presude broj C-407/18 u predmetu Kuhar c/a Addiko Bank d.d., činjenični supstrat nacionalnog postupka bio je istovjetan predmetnom – ovrhovoditelj, bankarska institucija inicirala je protiv korisnika kredita ovršni postupak na osnovu ugovora o hipotekarnom kreditu sklopljenog u obliku neposredno izvršivog javnobilježničkog akta a u odnosu na čije odredbe je ovršenik prigovarao (djelomičnoj) ništetnosti.

Sud EU je, u analizi načela djelotvornosti primjene Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (dalje: Direktiva Vijeća 93/13/EEZ), a u procesnoj situaciji u kojoj odredbe ovršnog nacionalnog zakonodavstva ne dopuštaju da ovršni sud u ovršnom postupku ispituje nepoštenost pojedinih ugovornih odredbi ugovora o hipotekarnom kreditu sklopljenog u obliku neposredno izvršivog javnobilježničkog akta i po toj osnovi odgodi ovrhu, polazišnu osnovu odredio u ispitivanju da li odnosna nacionalna odredba slovenskog ovršnog zakona (koja je gotovo istovjetna odredbi čl.65.stav.1. OZ-a) čini nemogućom ili pretjerano teškom primjenu prava Unije (dakle Direktive Vijeća 93/13/EEZ) pa je zaključio da u procesnoj situaciji, kada sud koji odlučuje o prijedlogu za ovrhu ne može provoditi kontrolu eventualne nepoštenosti odredbi sadržanih u ugovoru o hipotekarnom kreditu sklopljenom između trgovca i potrošača a koji u obliku javnobilježničkog akta predstavlja ovršnu ispravu, već navedeno tek naknadno i eventualno može učiniti parnični sud kojemu se potrošač obrati tužbom za utvrđivanje ništetnosti takvih nepoštenih odredbi, i da je vjerojatno da će pljenidba nekretnine osigurane hipotekom biti dovršena prije nego što sud koji odlučuje o meritumu donese odluku kojom se eventualno utvrđuje ništetnost te odredbe kao nepoštene, a šteta koju bi potrošač u tom slučaju i ostvario, no á posteriori, da bi kao vid pravne zaštite bila nepotpuna i nedovoljna i ne predstavlja ni odgovarajuće ni učinkovito sredstvo da se prekine s korištenjem nepoštene odredbe.

Obzirom da je Sud EU u presudi broj C-407/18 dakle utvrdio da *Direktivu Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba, s gledišta načela djelotvornosti, tumačiti na način da joj se protivi nacionalni propis poput onoga iz glavnog postupka, na temelju kojeg nacionalni sud koji odlučuje o prijedlogu za ovrhu ugovora o hipotekarnom kreditu sklopljenog između trgovca i potrošača u obliku neposredno izvršivog javnobilježničkog akta, nema mogućnost, bilo na prijedlog potrošača ili po službenoj dužnosti, ispitati jesu li odredbe sadržane u tom aktu nepoštene, u smislu te direktive, i po toj osnovi odgoditi zatraženu ovrhu,* to je evidentno da u istovjetnoj činjeničnoj i materijalno-pravnoj situaciji vezuje i prvostupanjski sud, a kako načelo usklađenog tumačenja zahtijeva da nacionalni sudovi učine sve što je u njihovoj nadležnosti, uzimajući u obzir cjelokupno nacionalno pravo i primjenjujući metode tumačenja koje to pravo poznaje da bi se zajamčila puna učinkovitost predmetne direktive i da bi se došlo do rješenja koje je u skladu s ciljem koji se njome nastoji postići, ocjena je ovoga suda da će navedenom zahtjevu biti udovoljeno određivanjem odgode ovrhe do pravomoćnog okončanja parnice na čije je upućivanje ovršenik pokrenut iz predmetnog ovršnog postupka i koja se vodi kod istog prvostupanjskog suda pod brojem P-674/2020 pa je usvajanjem ovršenikove žalbe, pozivom

na odredbu čl.380.toč.3. Zakona o parničnom postupku (dalje: ZPP – „Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08 i 57/11 i 148/11, 25/13 i 89/14 koji svoju primjenu u predmetnom postupku nalazi osnovom odredbe čl.117.stav.1. Zakona o izmjenama i dopunama ZPP-a objavljenog u „Narodnim novinama“ broj 70/19) u vezi sa čl.21.stav.1. OZ-a u tom smislu valjalo preinačiti pobijano rješenje.

U Varaždinu, 6. listopada 2020.

Sutkinja
Dijana Hofer